

En record d'en Ramon Tresserras

Fa molt poc ens va deixar en Ramon, un personatge emblemàtic de la Garriga, molt treballador i de bon caràcter, que amb el seu taller de bobinatge de motors i d'electricitat de l'automòbil va donar un excel·lent servei al llarg de molts anys, fent-se una bona clientela i el que és més important, fent moltes amistats. En Ramon va començar a treballar al taller radioelèctric del seu oncle, en Joan Tresserras, pioner en el bobinatge de motors, en l'electricitat de l'automòbil i en ràdio i televisió, sent representant oficial de Philips; el taller estava situat al carrer dels Banyes, cantonada amb el carrer de Samalús, i hi va compartir feina amb altres nois de la Garriga, com en Pere Fitó, l'Esteve Vicente, l'Alfred Codina i l'Enric Montal entre d'altres. En aquest establiment va ser on va arribar el primer televisor que es va poder veure al poble per a la seva venda i la primera ràdio de comunicacions, cosa mai vista en un poble petit com era la Garriga i que sortosament, estan dins la meva col·lecció protegits de la destrucció.

Quan en Joan es va jubilar, en Ramon es va muntar el seu propi negoci a casa seva, al darrere del trull de l'oli del seu pare, al carrer de Samalús. El seu primer vehicle va ser una moto Ossa de color negre, que guardava com una relíquia, i obria el taller fins i tot els diumenges al matí, dia en què no cobrava res pels seus serveis quan algú que passava per la Garriga patia alguna avaria elèctrica al seu vehicle; això demostra com era de solidari i bona persona en Ramon. En el seu taller van aprendre l'ofici molts joves de la Garriga, com en Miquel Mauri, un dels primers a treballar-hi, en Rosend Passarell, l'Antoni Llimargas, en Joan Martori i l'últim, l'Andreu Valls, que va treballar-hi des que era molt jove fins al tancament del taller per la mort d'en Ramon, i potser me'n deixo algun. Com tanta gent d'aquest món, ha estat criticat positivament per molts i negativament per d'altres; mai plou a gust de tothom, però una cosa

he de dir al seu favor, quelcom que em va quedar gravat per sempre i és que quan jo era molt jove i treballava amb el meu pare, aquest va patir una greu afecció que el va apartar de la feina, i em vaig haver de fer càrrec del negoci familiar, sense tenir massa experiència, cosa que va motivar que molts proveïdors fossin reticents a subministrar-me materials davant la por de no cobrar, i això fa molt mal quan un s'hi troba. En Ramon va ser l'únic que em va cridar per interessar-se per la salut del meu pare i em va dir "Mira Terri, el teu pare ha sigut molt treballador i molt honrat, segueix els seus passos i tira endavant, que ara et toca a tu, i vine a buscar tot el que et faci falta de casa meua, que no hauràs de pagar res; quan el teu pare estigui restablert i torni a treballar, ja m'ho pagareu." Això val més que tot l'or del món i és molt d'agrair, i demostra sobradament la bondomia d'en Ramon.

Caminar i la muntanya eren algunes de les seves passions, pel que ens trobàvem sovint pel turó de Santa Margarida, on fèiem excursions i teníem temps de parlar molt, cosa que a ell li encantava i a mi m'agradava d'escoltar tot el que m'explicava; era una de les persones que més sabia de la història del poble de la Garriga i dels seus habitants. El taller de can Tresserras era el punt de trobada de molta gent, amics d'en Ramon; allà es feien xerrades recordant temps passats i moltes vivències, "arreglant el poble" com se sol dir, ja que per motius de feina hi passava molta gent de totes classes i anar a veure en Ramon i parlar-ne una estona era com un ritual. Ara, passar pel carrer de Samalús i veure les persianes abaixades, sabent que ja no el tornaré a trobar a la porta, com tantes vegades, em fa sentir una gran tristesa, encara que en Ramon no morirà mai en el record de tots els que varem tenir la sort de conèixer-lo.

Jaume Terricabras i Conesa La Garriga

Majoria d'edat

El tòpic ens convida a parlar de la majoria d'edat d'EL 9 NOU del Vallès Oriental, que acaba de complir 18 anys i crec que ens hem de felicitar de gaudir d'una publicació comarcal en català i independent.

Des de Caldes hem de donar una nota altra a una publicació que ha reeixit i s'ha consolidat no tan sols a Osona, el seu origen formant part d'un grup de mitjans de comunicació, que és evident que és necessari actualment, amb un bon equip de persones i un finançament adequat.

Fa 18 anys, en Jaume Maspons havia posat la primera pedra, pel que fa a Caldes, per donar a conèixer el projecte i la imminent aparició del bisetmanari el primer gran impulsor junt amb l'equip d'aquella època, del qual perduren la majoria.

Els bons oficis de la llavors directora Mercè Cabanas i els meus contactes amb Jaume Maspons, l'amic Joan Enric Mogas, bon col·laborador i impulsor. Amb ells i junt amb un equip de gent entusiasta, varem formar part del consell consultiu, a instàncies de la directora un grup de gent que estimava la nostra llengua i creia en un mitjà modern, democràtic i obert llavors a un bon nombre de col·laboradors que com jo, espontàniament varem tenir ocasió d'expressar les nostres idees, opinions i inquietuds, fora dels nostres nivells locals.

Potser amb una mica de nostàlgia em plau fer aquesta glossa, recordant aquell equip de gent, aquells primers anys, aquelles victòries aconseguïdes a peu de canó, que han donat lloc amb el temps que EL 9 NOU s'hagi anat professionalitzant, espe-

cialitzant, millorant maquetacions, amb un gran equip de col·laboradors, sense, però, perdre el sentit original, que continuï obert a voluntaris i neofits per tal d'expressar-se en el sentit que vegin oportú.

Endavant, EL 9 NOU, i us demano que no oblideu els orígens, que com auguri de l'actual majoria d'edat han portat el nostre portaveu comarcal a una situació de privilegi i assentament en aquest mercat, tan divers, amb auspicis de publicació nacional a Catalunya.

Carles Costas i Buscató Caldes de Montbui

En record de Dolors Santanach i Congost

Ens ha deixat Dolors Santanach i Congost, vídua d'Eduard Corbera i Soliva. Faig aquest escrit en record seu. Va ser una dona lluitadora, treballadora i abnegada per tota la família.

Com a germana, no puc callar-me el fet històric en temps de la Guerra Civil, quasi ja al final d'aquesta. Un dia d'hivern molt fred i trist, a les dues de la matinada, quan passaven les tropes de retirada cap a França i Granollers cremava, just en el carrer Anselm Clavé número 19, jo junt amb dos besonets (beneït sigui el dia en què varen venir a aquest món), estàvem resant tots per salvar les nostres vides, quan de cop entrà la nostra heroïna de la família i agafà els seus dos fillets embolcallant-los en llurs mantetes,

encomanant-se a l'Altíssim, va sortir cap a la botiga on acabaven d'entrar uns quants soldats amb la intenció de continuar la seva tasca, o sigui, d'anar cremant totes les cases on no hi havia ningú.

D'un tros lluny els donà tal crit:

-D'aquí no en podeu fer foc!

Al que respongué un d'ells:

-Què passa?

I amb veu autoritària ma germana digué:

-Que som una dona amb fills amb el marit lluitant al front i no volem morir cremats.

Seguidament, el soldat ho comprovà tot mirant aquells nadons, i exclamà:

-¡Oye Pedro! Apaga este fuego que aquí hay una mujer con hijos y esto no se puede quemar.

La casa del costat ja estava omplerta de cartrons per ser incinerada.

D'aquesta manera, es salvaren de les flames totes les cases des de can Ramoneda fins a la Fonda Europa, excepte l'altra banda del carrer, que ja feia estona que estava cremant.

Nosaltres, la família, salvàrem la vida gràcies a Déu, el valor i la valentia de la meua germana Lola.

Germana, que en pau reposis i sàpigues que sempre et recordarem i t'estimarem.

Angelina Santanach i Congost
Granollers

La festa major de Sant Celoni

Aquests dies s'ha parlat molt de les accions que l'AV de Residencial Esports ha portat a terme per expressar el seu desacord amb la nova ubicació dels concerts, barraques i fira d'atraccions, cosa a la qual tenen tot el dret, lògicament.

Això no obstant, no deixa de sorprendre veure algun exmembre de l'anterior equip de govern vinculat a aquest moviment reivindicatiu, un equip que va governar el poble durant 17 anys, període en el qual, i en el cas concret de la fira d'atraccions, van ser incapaços de trobar una alternativa a la ubicació a la plaça de l'Estació i carrer Jacint Verdaguer, menyspreant les queixes dels veïns per la proximitat de les atraccions als domicilis i fent cas omís de l'opinió generalitzada que l'entorn de l'Estació no era el lloc més adient per a aquest tipus d'activitat.

La Fira ha estat més de 35 anys instal·lada en aquest barri i les hem vist de tots colors. Ja tocava una alternativa.

Manel Montané Guasch Sant Celoni

Festa major a Granollers

Els organitzadors de la festa major han aconseguit la participació activa de tots els ciutadans i ciutadanes del centre. Vulguin o no, es veuen immersos en les activitats de la festa. Hi poden participar de dues maneres; mullar-se en correaiques o bé passar unes hores netejant portes i finestres de la façana. Poden anar al correfoc o bé encarregar el canvi dels vidres de portes i aparadors malmesos per els petards. També poden veure cervesa i altres begudes reconfortants amb un toc de pastilles de disseny i repartir els orins i defecacions per tots els carrers o bé ajudar en la neteja als empleats de l'empresa concessionària. També poden anar al cinema al carrer o a ballar a la plaça o bé anar-se'n al lliit sense perdre's ni una sola nota de les cançons de moda.

Per assegurar-se de la continuïtat, s'ha programat cinema infantil al Parc Torras Villà a les 10 del vespre i una nit golfa infantil al Parc de Ponent a les 11 de la nit, així els infants podran començar a aprendre els hàbits noctàmbuls i arribar a ser uns bons consumidors d'anfetes i alcohol i a disfrutar dels molts i deferents actes de la Festa Major.

Aurora Masat, presidenta de l'Associació
d'Opinió Cívica
Granollers